

въ Букурещъ. На другиятъ день са върна
назадъ и доведе съ себѣ си единъ старъ
цѣлцаринъ, който бѣще твърде богатъ чо-
вѣкъ, — шесть къщи имаше въ Букурещъ
на най-доброто мѣсто. — „Настасио, из-
вика дѣдо Стоянь, ела да цѣлувашъ рѣка;
азъ ти намѣрихъ това, щото ти трѣба.“
— „А що си ми намѣрилъ, тато?“ попита
Настасия весело. — „Тоя човѣкъ ще бѣде
твой мъжъ,“ каза дѣдо Стоянь и посочи
сѣ пѣръстъ на цѣлцаринътъ. Настасия по-
блѣднѣ като платно и нищо не проговори.
— „Чуешъ ли ти? я попита дѣдо Стоянь:
— тоя човѣкъ ще бѣде твой мъжъ, за-
щото е богатъ и голѣмецъ.... Ти мене
трѣба да слушашъ, защото азъ съмъ ти
баща и доброто ти искамъ.“ Настасия
плака, моли и казва, че ще са убие; ала
нищо ѝ не помогна; старецътъ казваше:
„азъ съмъ ти баща и жива ща та закопая.“
Една нощъ въ нашето село стана голѣма